

Quan la direcció del TNC em va proposar d'escriure i dirigir el que ara és *Parlàvem d'un somni* –una versió lliure del volum *Diàlegs a Barcelona*, en què Xavier Febrés transcrivia el 1984 unes converses entre Maria Aurèlia Capmany i Pasqual Maragall–, vaig veure de seguida que no havia de reconstruir únicament un moment del passat. Tot i que es tractava de dramatitzar unes opinions de trenta anys enrere, era evident que les referències a determinades persones o figures històriques i a conceptes com ara corrupció, futur, catalanisme, burgesia, esquerra o dreta, capitalisme, compromís i fins i tot democràcia, resultaven perfectament actuals.

Per escriure aquest text també vaig tenir en compte alguns discursos polítics de Maragall i determinats textos literaris de la Capmany, així com les memòries d'ambdós i diversos estudis sobre les obres i les personalitats respectives, i especialment una llarga entrevista que el 1981 jo havia fet a l'enyorada Maria Aurèlia. I, lentament, d'aquest material tan divers van començar a emergir dos “personatges” polèmics, brillants, valents, antifranquistes i socialistes, que es complementaven perfectament: ella és una creadora de seixanta-cinc anys, compromesa amb el teatre, la literatura i la cultura del país, múrria, polèmica, que practica un feminisme intel·ligent i ha estat nomenada regidora de cultura i educació de l'Ajuntament de Barcelona. És de les Rambles, viu arrelada a l'existencialisme i no entén els envitricollats camins de l'administració ni les servituds constants de la política. A més, té dubtes sobre alguns projectes centrals de Maragall i seriosos problemes de consciència. Ell té quaranta-dos anys, és net del gran poeta Maragall, alcalde de la capital de Catalunya, lúcid, inquiet, amb un ambiciós programa de transformació política, social i urbanística que passa pels Jocs Olímpics del 1992...

I sorgeix la situació: una imaginària trobada a casa de la Maria Aurèlia la tardor de 1983. D'aquest encontre en deriva un debat, viu i tens alhora, entre Maragall i la Capmany sobre les bases ideològiques que podrien orientar la societat catalana del futur. Però *Parlàvem d'un somni* també hauria de ser l'evidència de l'amistat còmplice de dues generacions que es necessiten per construir la utopia d'aquest nou món que volen basat en la justícia, el respecte i el progrés. I hauria de ser igualment una *aparició* escènica que ens parlés d'abans i d'ara; un conjunt d'actituds, d'imatges, de sons, de mots i de silencis, que es referissin tant al passat com a ara mateix, i potser fins i tot al futur més immediat. Això hauria de ser *Parlàvem d'un somni*.

Jordi Coca
Director